

ГІМН ЧАЛАВЕКУ ПРАЦЫ

Ты чужы, планета, як звыніць і спявае чалавечая радасць, пераказваючы з краю ў край зямлі савецкай!

Гэта народ спавіў сваю родную лінгвістычную партыю, якая ўжо ў каторы раз прыносіць яму непаўторныя ідэі хвалючых радзін.

Чытаеш радкі праекта новай Праграмы КПСС і нібы ўзімаешся на такую вышыню, з якой ясна бачыш не толькі дарогі, што ўжо прайшоў, але і ляжыць наперадзе далі — сонечныя, праміяныя.

Многа, вельмі многа дарог прайшлі мы, савецкія людзі, пад гардым Чырвоным сцягам. Сцягам, на якім сімвалічна навін зліліся ў адно Сяргей і Леанід.

У першыя гады Савецкай Улады, калі Уладзімір Ільіч Ленін заклікаў падмацаваць новае грамадства, калі ён рыхтаваў план электрыфікацыі голай і голанай Расіі, заручэныя буржуазныя пракуроры толькі пасмеяліся. Пасмеяліся і называлі Леніна камуністычным лезенікам і фантазіярам. Яны прадракалі, што пасля таго, як рабочы і сялянскі ўзлёт уладу ў свае рукі, гісторыя вынесла ім свой прысуд: спыніла ў Расіі гады нікі часу.

Жыццё жорстка намялялася з гэтых года-пракураў. Не, гісторыя не спыніла свой падзвіг у Савецкай Расіі. Сорак тры гады, якія мінулі пасля Вялікай Кастрычніка, наглядна паказалі, што час працуе на тых, хто ў 1917 годзе разам з Леніным развёў узлёт стары, ненавісны капіталістычны лад на адной

шоста частцы Зямлі, хто сёння змагаецца і перамагае пад сцягам марксізма.

Наш незвычайны і дарагі Ільіч прадбачыў, што рана ці позна, але гэты народ прыйдзе да сацыялізму. Ён падкрэсліваў, што камуністы могуць не баяцца за сваю будучыню, бо час працуе на іх. «Жыццё возьме сваё», — гаварыў Ленін. — Няхай буржуазія кідаецца, алясцінае да шаленства... Робячы так, буржуазія гісторыя на пачынае класі, Камуністы павінны ведаць, што будучыня ва ўсім разе належыць ім...».

Будучыня належыць камуністам! Як проста і як глыбока, моцна сапраўды па-ленінску сказаў.

Акін, дарогі чытач, у думках геаграфічную карту свету. Ты памятаеш, яшчэ параўнальна не так даўно Савецкі Саюз быў адзінай у свеце сацыялістычнай дзяржавай. Ён нагадаў востраў у бурным капіталістычным акіяне. Грозны і пеністы хвалі неаднойчы накатваліся на гэты востраў, але не маглі адолець яго. Савецкія людзі не толькі выстаялі, не толькі абаранілі сябе ад лютых ворагаў, але і даламалі іхным нагнітым стагам на шлях сацыялізму. Цяпер пачаўся, чытач, яшчэ раз на карту... Ты бачыш, як разгарнуў свае магутныя плечы сацыялістычны лагер — ад берагоў Балтыкі і да Ціхага акіяна, ад Паўночнага полюса да Кітайскага мора! Больш траці чалавечства ідзе сёння наперад пад

В. ПЛЕШАВЕНА

сцягам марксізма-ленінізма, і нішто не спыніць гэты неадольны пошук.

Цяпер да нас часта прыязджаюць госці з-за граніцы. Госці ўсялякія — і сябры, і неспрыяцелі. Яны захапляюцца (адны) — шыра, другія — з-за здарасці) дасягненнямі савецкага народа ў развіцці эканомікі, навуцы і культуры. Часта пытаюцца: «Снажыце, як гэта вы здолелі так хутка, нібы ў казцы, ператварыць сваю некалі адстаўную краіну ў перадавую дзяржаву свету? Адкуль у вас столькі мудрасці і сілы, каб так хутка будаваць атамныя электрастанцыі, запуская ў неба ракетныя самалёты і штурпаць у космас караблі-спадарожнікі?»

І мы адказваем гэсіям: — Таму мы такія мудрыя! Моцныя, што жывём без капіталістаў — гэтых хрысціянскіх і драпежнікаў. Таму мы з каміскай хуткасцю імчымся наперад, што нас вядзе, акрыліла і натхніла вялікая Камуністычная партыя — розум, гонар і сумленне нашай эпохі.

Інагда адказу яма і быць не можа. Так, гэта яна, Камуністычная партыя, выхавала ўсім новага чалавека — будаўніцкага камуніста. Чалавек, які ўпершыню вытупіў са свайго жыццёвага праклятае воўнае прывіла: «Нямае за сябе і адзін брод за ўсіх». На змену гэтайму прывілу прыйшоў іншы: «Усе за аднаго і адзін за ўсіх».

Чалавек працы стаў свядомым будаўніком камунізма! У гэтых словах глыбокі сэнс, які ва ўсёй вольнай тэорыі раскрываецца на нашых вачах.

Разуменне грамадскага значэння свай працы — вось што характарызуе героя нашых дзён. А гэта азначае, што савецкі чалавек працуе не толькі дзеля таго, каб паўнёй задавальняцца сваё асабістае патрэбы. Не, ён у гэтым жа шчасце, а ў тым, каб прывесці іх да большай карысці людзям, усяму грамадству. Савецкі чалавек лямчыць сябе шчаслівым толькі тады, калі ён робіць штосьці добрае іншым, няхай нават зусім незнаёмым, «далёкім» людзям.

Вось чаму ў наш сённяшні дзень уліваецца ўсё больш і больш прымят cudоўнага камуністычнага заўтра, а ў абліччы нашага сучасніка ўсё асней і асней выступаюць абырысы чалавечы будучыні. Сярод гэтых перадавых людзей нашага часу, маймаю, як іх трапіла назваў Мікіта Сяргеевіч Хрушчоў, мы бачым і Героі Сацыялістычнай Працы рабочыя мінскіх заводаў Федара Алексеевіча і Аляксандра Віташевіча, будаўніцка Дзяніса Булахава, чыгуначніка Алену Іванаву, дацкую Пятлю Асію, старшыню калгасаў Кірылу Арлоўскага і Ілью Сяргеева, сельскага механізатара Івана Кулеша, вынарку Ганну Мікульскую.

Але героямі нашага часу, маямамі мы заслужана называем не толькі тых, у каго на грудзях зліццаліся ярчэй сонца залатыя зоркі. Есць яшчэ многа і іншых герояў працы, простых і сціпых людзей, з якімі мы сёння, магчыма, яшчэ і не знаёмы або з імі яшчэ сустрачэцца. Людзям, якія ціха і неспрыяцелі кладаць цагляныя на цагляныя ў наш цудоўны камуністычны будынак. Таму і расце ён, узнімаецца ў вышыню не па днях, а па гадынах.

Менавіта шмат такіх людзей убачыў я, калі пабыў на полавцы Нафтабудзе. Людзей смелага жыцця, суровых і строгіх, простых і сардэчных, шчырых і летуценных.

Сакратар партыйнага камітэта Нафтабуда Мікалай Міхайлавіч Чэчат пазнаёміў нас з камуністам Сцяпанам Шаўлюгам. Забываючы гэтага чалавеча цяжка, калі нават з ім сустрачэцца адзін раз. Па прафесіі ён муляр. Майстар, як кажучы, на ўсе рукі. Толькі не гэтым, не майстраствам муляра праславіўся Сцяпан на будоўлі. Душа ў яго залатая — вось што самае важнае.

Раней Шаўлюга працаваў у перадавой брыгадзе Яўгена Мартынава. Побач была адстаўная брыгада Паўла Чыльця. Але, як камуніста і агітатара, Сцяпан хваляваў не толькі брыгада, але і працаваў. Чалавек, які думае па-партыйнаму, падзяражаў, не можа мірыцца з тым, што побач з ім ёсць адстаўныя. Ён разумеў, што агульнага ўдзельна ў маштабах усяй будоўлі можна дабіцца толькі тады, калі адстаўныя будуць ісці ў нагу з перадавымі. І вось Шаўлюга вырашыў перайсці ў брыгаду Паўла Чыльця. І перайшоў не адна, а са сваім верным сябрам Генадзем Рыльковым, таксама камуністам. Два камуністы, два таварышы перайшлі ў новую брыгаду, каб і тут паслужыць у душы людзей насенню — якое далёка і такія ж добрыя ўсходы, як і ў брыгадзе Яўгена Мартынава.

«Навічкі» хутка асвоіліся ў новай брыгадзе і сваёй сумленнай працай (а ішчы раз і словам) нахняваю людзей.

Ішлі дні і месяцы. І вось аднойчы ў траст накіраваўся брыгадэр Павел Чыльця.

Прашу вызваліць мяне ад пасады брыгадэра. Адчуваю, што не пачыну далей, асабліва цяпер, калі такія хлопцы ў брыгадзе пачынаюцца. Вось каму-небудзь з іх і трэба стаць брыгадэрам... Хачелі вылучыць на гэтую пасаду Сцяпана Шаўлюга. Адмовіўся. Навічкі не «за» пасады перайшоў ён у адстаўную брыгаду, а для таго, каб нароўні з усімі неслі на плячах нялёгкае ношу.

Тады прызначылі брыгадэрам Генадзе Рылькова. І ён не падаўся таварышу. Генадзе правіў сабе добрым арганізатарам, і яго брыгада — адна з лепшых на Нафтабудзе. Сцяпан жа ва ўсім дапамагае сябру, і жыццё яны ў добрай згодзе.

На Нафтабудзе многа цікавых людзей. Ну, вось хопіць Анатоля Гушча. Магчыма, вы што-небудзь чулі пра яго? Напэўна, чулі, бо гэта той самы Гушча, імя якога было названа з высокай маскоўскай трыбуны. Так, гэта ён, Гушча, буй у дзельніц Усёсоюзнага нарады мадэляў будаўнікоў. Так, гэта ён, імя ў ліку лепшых брыгадэраў будаўнікоў Савецкага Саюза заслужана назваў у дзякланне на гэтай нарадзе Старшыня Дзяржаўнага Камітэта Савета Міністраў БССР па справах будаўніцтва.

Анатоль Гушча гэтак жа, як Шаўлюга і Рылькова, прыйшоў на будоўлю бязвысумным юнаком. Родам з Віцебшчыны. Камсамолец. А брыгадэрам ён стаў, па сутнасці, выпадкова. І вось як гэта было.

У партыйнае бюро аднойчы зайшоў невысокага росту, хуз (Заканчанне на 2-й стар.)

Менавіта шмат такіх людзей убачыў я, калі пабыў на полавцы Нафтабудзе. Людзей смелага жыцця, суровых і строгіх, простых і сардэчных, шчырых і летуценных.

Сакратар партыйнага камітэта Нафтабуда Мікалай Міхайлавіч Чэчат пазнаёміў нас з камуністам Сцяпанам Шаўлюгам. Забываючы гэтага чалавеча цяжка, калі нават з ім сустрачэцца адзін раз. Па прафесіі ён муляр. Майстар, як кажучы, на ўсе рукі. Толькі не гэтым, не майстраствам муляра праславіўся Сцяпан на будоўлі. Душа ў яго залатая — вось што самае важнае.

Раней Шаўлюга працаваў у перадавой брыгадзе Яўгена Мартынава. Побач была адстаўная брыгада Паўла Чыльця. Але, як камуніста і агітатара, Сцяпан хваляваў не толькі брыгада, але і працаваў. Чалавек, які думае па-партыйнаму, падзяражаў, не можа мірыцца з тым, што побач з ім ёсць адстаўныя. Ён разумеў, што агульнага ўдзельна ў маштабах усяй будоўлі можна дабіцца толькі тады, калі адстаўныя будуць ісці ў нагу з перадавымі. І вось Шаўлюга вырашыў перайсці ў брыгаду Паўла Чыльця. І перайшоў не адна, а са сваім верным сябрам Генадзем Рыльковым, таксама камуністам. Два камуністы, два таварышы перайшлі ў новую брыгаду, каб і тут паслужыць у душы людзей насенню — якое далёка і такія ж добрыя ўсходы, як і ў брыгадзе Яўгена Мартынава.

«Навічкі» хутка асвоіліся ў новай брыгадзе і сваёй сумленнай працай (а ішчы раз і словам) нахняваю людзей.

Ішлі дні і месяцы. І вось аднойчы ў траст накіраваўся брыгадэр Павел Чыльця.

Прашу вызваліць мяне ад пасады брыгадэра. Адчуваю, што не пачыну далей, асабліва цяпер, калі такія хлопцы ў брыгадзе пачынаюцца. Вось каму-небудзь з іх і трэба стаць брыгадэрам... Хачелі вылучыць на гэтую пасаду Сцяпана Шаўлюга. Адмовіўся. Навічкі не «за» пасады перайшоў ён у адстаўную брыгаду, а для таго, каб нароўні з усімі неслі на плячах нялёгкае ношу.

Тады прызначылі брыгадэрам Генадзе Рылькова. І ён не падаўся таварышу. Генадзе правіў сабе добрым арганізатарам, і яго брыгада — адна з лепшых на Нафтабудзе. Сцяпан жа ва ўсім дапамагае сябру, і жыццё яны ў добрай згодзе.

На Нафтабудзе многа цікавых людзей. Ну, вось хопіць Анатоля Гушча. Магчыма, вы што-небудзь чулі пра яго? Напэўна, чулі, бо гэта той самы Гушча, імя якога было названа з высокай маскоўскай трыбуны. Так, гэта ён, Гушча, буй у дзельніц Усёсоюзнага нарады мадэляў будаўнікоў. Так, гэта ён, імя ў ліку лепшых брыгадэраў будаўнікоў Савецкага Саюза заслужана назваў у дзякланне на гэтай нарадзе Старшыня Дзяржаўнага Камітэта Савета Міністраў БССР па справах будаўніцтва.

Анатоль Гушча гэтак жа, як Шаўлюга і Рылькова, прыйшоў на будоўлю бязвысумным юнаком. Родам з Віцебшчыны. Камсамолец. А брыгадэрам ён стаў, па сутнасці, выпадкова. І вось як гэта было.

У партыйнае бюро аднойчы зайшоў невысокага росту, хуз (Заканчанне на 2-й стар.)

Менавіта шмат такіх людзей убачыў я, калі пабыў на полавцы Нафтабудзе. Людзей смелага жыцця, суровых і строгіх, простых і сардэчных, шчырых і летуценных.

Сакратар партыйнага камітэта Нафтабуда Мікалай Міхайлавіч Чэчат пазнаёміў нас з камуністам Сцяпанам Шаўлюгам. Забываючы гэтага чалавеча цяжка, калі нават з ім сустрачэцца адзін раз. Па прафесіі ён муляр. Майстар, як кажучы, на ўсе рукі. Толькі не гэтым, не майстраствам муляра праславіўся Сцяпан на будоўлі. Душа ў яго залатая — вось што самае важнае.

Раней Шаўлюга працаваў у перадавой брыгадзе Яўгена Мартынава. Побач была адстаўная брыгада Паўла Чыльця. Але, як камуніста і агітатара, Сцяпан хваляваў не толькі брыгада, але і працаваў. Чалавек, які думае па-партыйнаму, падзяражаў, не можа мірыцца з тым, што побач з ім ёсць адстаўныя. Ён разумеў, што агульнага ўдзельна ў маштабах усяй будоўлі можна дабіцца толькі тады, калі адстаўныя будуць ісці ў нагу з перадавымі. І вось Шаўлюга вырашыў перайсці ў брыгаду Паўла Чыльця. І перайшоў не адна, а са сваім верным сябрам Генадзем Рыльковым, таксама камуністам. Два камуністы, два таварышы перайшлі ў новую брыгаду, каб і тут паслужыць у душы людзей насенню — якое далёка і такія ж добрыя ўсходы, як і ў брыгадзе Яўгена Мартынава.

«Навічкі» хутка асвоіліся ў новай брыгадзе і сваёй сумленнай працай (а ішчы раз і словам) нахняваю людзей.

Ішлі дні і месяцы. І вось аднойчы ў траст накіраваўся брыгадэр Павел Чыльця.

Прашу вызваліць мяне ад пасады брыгадэра. Адчуваю, што не пачыну далей, асабліва цяпер, калі такія хлопцы ў брыгадзе пачынаюцца. Вось каму-небудзь з іх і трэба стаць брыгадэрам... Хачелі вылучыць на гэтую пасаду Сцяпана Шаўлюга. Адмовіўся. Навічкі не «за» пасады перайшоў ён у адстаўную брыгаду, а для таго, каб нароўні з усімі неслі на плячах нялёгкае ношу.

Тады прызначылі брыгадэрам Генадзе Рылькова. І ён не падаўся таварышу. Генадзе правіў сабе добрым арганізатарам, і яго брыгада — адна з лепшых на Нафтабудзе. Сцяпан жа ва ўсім дапамагае сябру, і жыццё яны ў добрай згодзе.

На Нафтабудзе многа цікавых людзей. Ну, вось хопіць Анатоля Гушча. Магчыма, вы што-небудзь чулі пра яго? Напэўна, чулі, бо гэта той самы Гушча, імя якога было названа з высокай маскоўскай трыбуны. Так, гэта ён, Гушча, буй у дзельніц Усёсоюзнага нарады мадэляў будаўнікоў. Так, гэта ён, імя ў ліку лепшых брыгадэраў будаўнікоў Савецкага Саюза заслужана назваў у дзякланне на гэтай нарадзе Старшыня Дзяржаўнага Камітэта Савета Міністраў БССР па справах будаўніцтва.

Анатоль Гушча гэтак жа, як Шаўлюга і Рылькова, прыйшоў на будоўлю бязвысумным юнаком. Родам з Віцебшчыны. Камсамолец. А брыгадэрам ён стаў, па сутнасці, выпадкова. І вось як гэта было.

У партыйнае бюро аднойчы зайшоў невысокага росту, хуз (Заканчанне на 2-й стар.)

ПРАЛЕТАРЫ УСІХ КРАІН, ЯДНАЙЦЕСЯ!

ЛІТАРАТУРА І МАСТАЦТВА

ОРГАН МІНІСТЭРСТВА КУЛЬТУРЫ І ПРАУЛЕННЯ СЯЮЗА ПІСЬМЕННІКАЎ БССР.

№ 64 (1598)

Аўторак, 15 жніўня 1961 года

Цана 4 кап.



Горача сустралі мінчане рускіх пісьменнікаў у аэрапорце. Першае слова ад імя гэсцей на беларускай зямлі сказаў Леанід Собалеў.

ТЫДЗЕНЬ РУССКАЙ ЛІТАРАТУРЫ І БЕЛАРУСІ

Як самых дарагіх гэсцей сустракалі 12 жніўня беларуская сталіца рускіх пісьменнікаў — прадстаўнікоў і паспяховых вялікай літаратуры народа, які заўсёды жыў у шырай дружбе з намі, у якасці таі ж, як і ў нас, старадаўняй звычай — ісці да сяброў з хлебам і соллю. І як шмат год гэтаму звычай, шмат год і непарушнай нашай дружбы. Цяжка сказаць, калі зарадзілася яна, магчыма, вытокі яе ў той далёкай, цяпер ужо гістарычнай пераходзе, калі неаднойчы ў аэрапорце ўдасца ў адзін з лётчыкаў падарываў нам, сённяшнім рускім, украінцам і беларусам, незалежны праз акі, на заўсёды бессмертны шэдэўр — геніяльнае «Слова аб палку Ігара-Рыгвічы».

Многа выпрабаванняў было на нашым шляху, які і ў сямі змрочныя часы здаваўся лягчэйшым таму, што быў ён для нас шляхам агульным. Рускі — гэта азначала заўсёды: самы лепшы, самы шчыры, самы надзейны наш сябра і брат. Можа яго была падобна на нашу, а белая біроза — сімвал Расіі — заўсёды шчодрэ і густа расла і ў нашых ляхах.

Так, неаднойчы ў нас лёс адно паўняў і, ці не так было, калі гом залпаў рэвалюцыйнай «Аўроры» скануў і прасторы Беларусі, абудзіў яе да новага жыцця! Разам з беларускім айнаваў і на нашай зямлі і рускія браты, змагаючыся за сваю родную зямлю. Цытацельныя словы стала наша Брэсцкая крэпасць, удзельнікі якой з небылай зацікаўнасцю стрымлівалі жалезны напор лютага ворага, які іраваўся да нашай агульнай маці — Масквы. І вось прыходзіць некалькі год, і рускі пісьменнікі Сяргей Смірноў бярэцца за пера, каб сурова і прадзівае расказаць аб бязпрыкладным героізме абаронцы Брэсцкай крэпасці. Той жа Сяргей Смірноў прызначае, што, уведаўшы наш героічны народ, стаў непалаўнальным беларусам.

Юлія Друніна прысяццала хвалючы верш Зінаіда Самсонавай — мужнай дзяўчынцы, якая загінула пад Оршай, бранічыца ад фашыстаў беларускую зямлю, за савабоду якой змагаўся з лютым ворагам разам з палескімі партызанамі і сама палатца. Многія вершы яе — ваеннага і мірнага часу — прысвечаны нашай Беларусі.

У сваю чаргу рускія пісьменнікі не маглі не адчуць, ступіўшы на нашу зямлю, той вялікай любові і павагі, якая жыве ў сэрцах беларусаў да братаў рускага народа і яго вялікай літаратуры, на небасхіле якой так ярка гарэць славянскія імёны Пушкіна і Талстога, Чэхава і Гоголя, Горкага і Машкова, Ганіч гэтай літаратуры — шчодрый і добры гений: ён служыць не толькі сваёму народу. Яго водбілі зямлі і на неўміручых творах нашых вялікіх Купалы і Коласа. І, як яшчэ адзін доказ вялікага плыну нашай дружбы, — творы Купалы, Коласа, і іншых нашых выдатных пісьменнікаў дзякуючы рускай мове чытаюцца сёння ўсімі народамі нашай

ШЛЯХАМІ

вялікай краіны, ды ці толькі нашай! І гэта зарбіла дружбу! Гэта наша агульная слова: якое гучыць аднолькава і па-руску і па-беларуску.

У аэрапорце задоўга да прыбыцця гэсцей сабраліся мінчане — рабочыя, служачыя, дзеячы літаратуры і мастацтва рэспублікі. Вось ужо і зусім мала часу заста. Пася да прылёту гэсцей, вось ужо і з'яўляецца ў небе серабрысты

зідымае займаючы месцы кандадат у члены Презідыума ЦК КПСС, першы сакратар ЦК КПБ К. Т. Мартынаў, старшыня Савета Міністраў БССР Ц. Я. Кісялёў, сакратары ЦК КПБ П. М. Машараў, В. Ф. Шаўра, першы сакратар Мінскага абкома КПБ С. О. Прытыцкі, старшыня праўлення Саюза пісьменнікаў РСФСР Леанід Собалеў, пісьменнікі Мікалай Грыбачоў, Анатоль Сафранюк, Сяргей Сяркоў, Мікалай Рыленкаў, Павел Нілін, Сяргей Смірноў, Міхаіл Святлоў, Юлія Друніна, Уладзімір Кастроў, Павел Кустай, старшыня праўлення Саюза пісь-

меннікаў БССР Пятрусь Броўка, загадчык аддзела прапаганды і агітацыі ЦК КПБ М. А. Халіпав, міністр культуры БССР Р. Я. Кісялёў, сакратар Мінскага абкома КПБ А. Т. Кузьмін, першы сакратар Мінскага гаркома КПБ А. Б. Насілоўскі, беларускія пісьменнікі Кандрат Крапіва, Міхась Лынькоў, Пятро Глоба, Іван Шамякін, Мікола Ткачов, Максім Танк і іншы.

Учышчы вечар адкрывае Пятрусь Броўка. Ён гаворыць аб вялікай радасці сустраць з рускімі пісьменнікамі на нашай зямлі, аб тых вялікіх задачах, якія стаяць перад літаратарамі ў гістарычныя дні, калі ўвесь савецкі народ з вялікай энтузіязмам рыхціцца да XXII з'езда КПСС.

— Мы, беларускія пісьменнікі, — адзначае П. У. Броўка, — заўсёды адчувалі братнюю лепату рускага народа, яго вялікай літаратуры. Калі беларуская літаратура вядома ва ўсёй краіне і за яе межамі, дык гэтым мы абавязаны рускім сябрам.

Таварышы С. О. Прытыцкі, П. У. Броўка і Р. Я. Кісялёў звяртаюцца да гэсцей з цёплым словам прывітання і сардэчнай дружбы.

— Сёння, — гаворыць П. У. Броўка, — выдаўся хмелны дзень, але гэта не перашкоджае нам ад гэтай сэрца віце дарагіх гэсцей на беларускай зямлі. Гэты дзень асвятляюць сонечныя ўсмешкі на тварах людзей, якія так шчыра сустракаюць сваіх рускіх сяброў.

І як бы прымаючы астафету сардэчнасці, з цёплым словам у адказ выступае Леанід Собалеў, які гаворыць, што кахмучнае надвор'е не перашкоджае і рускім пісьменнікам прыляцце да сваіх беларускіх сяброў, дружба ўсё перамагае.

Дружба — гэтае слова ўвесь час спадарожнічала сустрачам рускіх пісьменнікаў з іх беларускімі калегамі, з працоўнымі нашай радзімы. Гэтае слова — з вялікай цёплай гучэля і на агульнагарадскім урачыстым вечары, прысвечаным адкрыццю Тыдня рускай літаратуры ў Беларусі.

...У зале Палаца прафсаюзаў сабраліся рабочыя, служачыя, пісьменнікі, вучоныя, артысты, журналісты, прадстаўнікі партыйных і савецкіх арганізацый. У прэ-

судыня на вечары з вялікай увагай праслухалі выступленні рускіх і беларускіх пісьменнікаў, якія падзяліліся ўражаннямі аб Тыдні, прачыталі свае творы.

У надзёлю, 13 жніўня, рускія госці знамліліся з Мінскам, наведалі музей Вялікай Айчыннай вайны, літаратурны музей Які Купалы і Якуба Коласа, ускрылі вялікі падзнажы помнік Перамогі і помнікі Янку Купалу, наведалі магілу Якуба Коласа. У гэты ж дзень яны выступілі разам з беларускімі пісьменнікамі перад рабочымі трактарнага і аўтамабільнага заводаў, на камвольным камбінаце.

Учора рускія пісьменнікі выехалі ў падарожжа на Беларусь. Яны наведаюць Нарач і Белаазёрскую пушчу, пабываюць у Салігорску і на Бярозускай ДРЭС, сустрапаюцца са сваімі чытачамі на заводах і ў калгасах. Гэта падарожжа шляхамі братэрства.

Робітніцы Цэнтральнай кнігарні Мінска Валіяціна Прадзіцкі адкрылі Тыдні ў Палацы прафсаюзаў запамінаць наогула. Мікалай Грыбачоў падпісаў ёй аўтаграф.

ТВОРЧЫ ЭНТУЗІЯЗМ

Савецкі народ ахоплены творчым энтузіязмам напярэдзі XXII гістарычнага з'езда КПСС. З вялікай радасцю сустраў ён хвалючы документ сучаснасці — праект Праграмы Камуністычнай партыі Савецкага Саюза. А сёння жыве горадско перамогі ў космасе. Гэтыя дзве пазды нашай эпохі непалаўнальны ў сэрцы народа, яны гучаць сімфонія пераможнага шчыра да камунізма.

Пасля легендарнага палёту Германа Штова некай па-новаму перачытаеш і адчуваеш праграму документ працы — дакумент міру і шчасця, творчай працы савецкіх людзей.

Мы, работнікі тэатра, адчуваем вялікую адказнасць, бо і ад нас у нейкай меры залежыць набыццё камуністычнага заўтра. І мы памятаем фарыяванне высокай свядомасці новага савецкага чалавека, будаўніцка камунізма. Нашы спектаклі павінны вучыць жыцц і працаваць па камуністычнаму.

А для гэтага нам самім неабходна многае што перагледзець у сваёй творчай практыцы, каб наша мастацтва вучыла і выхоўвала народ.

Удасканальваць майстраства, шчыра казаць, яркія формы адлюстравання жыцця, ствараць духоўна багатыя творы савецкага чалавеча — гэта найпершыя ружыжы, якія трэба дасягнуць савецкаму мастацтву.

А колькі творчай радасці і захапляючай працы чкае нас у самалейным мастацтве, з якім мы будзем ісці лячы ў плыню і сільна ў адзін з вялікіх фронтов Калі ў дарогу з'явіцца праект Праграмы КПСС, рускі тэатр імя

Горкага знаходзіўся на берагах цудоўнай ракі Волгі ў Кастраме на гастролі. У тым дні мы некалькі глыбока адчулі радасць братняй сувязі з вялікім рускім народам. За 23 дні мы дэлі болей 50 спектакляў. Было зроблена многа выездаў у раёныя цэнт

